

Sygn. akt V KK 164/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 24 czerwca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części orzekającej na podstawie art.
41a § 1 kk środki karne wobec M. P. i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 r., II K (...), skazał M. P. na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za czyn popełniony wspólnie z J. C. w dniu 26 listopada 2017 r. w B. na szkodę A. G. i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył

oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, a nadto m. in. na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 m.

Wyrok nie został zaskarżony przez tego oskarżonego i uprawomocnił się wobec niego w dniu 11 kwietnia 2018 r.

Kasację na korzyść skazanego złożył Prokurator Generalny zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec M. P. środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość mniejszą niż 50 m, bez wskazania okresów obowiązywania tych zakazów, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. obliguje do ich orzeczenia na okres od roku do 15 lat”, po czym wniósł o uchylenie wyroku w części rozstrzygnięcia zapadłego na podstawie art. 41 a § 1 k.k. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, przeto mogła być uwzględniona w całości na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.).

Rzeczywiście doszło do rażącego naruszenia art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. Z pierwszego, ze wskazanych, przepisu wynika po pierwsze, ograniczone w czasie trwanie wymierzonych w art. 39 pkt 2b k.k. środków karnych, i po drugie, obowiązek podania tego czasu. Inaczej mówiąc, powinnością sądu jest określenie czasu trwania środka karnego. Zaniechanie postąpienia zgodnie z dyspozycją art. 43 § 1 k.k. oznacza bezterminowe obowiązywanie orzeczonego zakazu, mimo ustawowego maksymalnego jego okresu, czyli rażące naruszenie tego przepisu ma oczywisty wpływ na treść wyroku.

Z przytoczonych względów podzielono również wniosek kasacji.